

Tale om, at vi saasnart som muligt burde see at komme fra hverandre, hvilket jeg ogsaa anseer for meget ønskeligt, da de Lovgivende Forsamlinger have været samlede en særdeles lang Tid af dette Aar. Det var derfor mit Ønske, at denne Sag kunde blive forceret saa meget, at Thinget ikke gik bort, inden den var behandlet til Ende. Det er ikke af Hensyn til Sagen — den Lære behøvede det ærede Medlem for Fredericia ikke at give mig — men af Hensyn til, at vi snart skulle stilles ad, og at Skatten begynder at løbe fra 1ste Januar, at jeg har modsat mig et Udvalg. Naar imidlertid det ærede Thing mener, at der er Tid til at faae Sagen bragt igjennem baade her og i det andet Thing, uagtet der nedsettes et Udvalg, skal jeg naturligviis stemme derfor. Jeg har da gjort, hvad jeg har kunnet, for Sagen.

Grundtvig: Jeg skal understøtte det Forslag, der er stillet, om Nedsettelsen af et Udvalg i denne Sag, og jeg skal sige een Grund til dem, der herfor ere anførte af andre Talere. Baade selve Hovedforslaget og Endringsforslaget ere affattede saaledes, at de absolut maae underkastes nogle Rettelser for at kunne gaae igjennem; navnlig findes der i Endringsforslaget et Udtryk, som jeg ikke troer kan tilstedes. Der staaer nemlig: „fastsatte Frist, indtil hvilken de ved Lovens Udgivelse“ o. s. v. Jeg troer at Alle — og deriblandt ogsaa de to ærede Forslagsstillere — ville indrømme, at en Frist er et Tidrum, og at man altsaa ikke maa sige: „indtil hvilket“, hvorimod der bør staae: „i hvilket“ eller „indenfor hvilket“. I det Hele taget forekommer Endringsforslaget mig at være affattet paa en saadan Maade, at det er vanskeligt at forstaae, og at det vilde være særdeles ønskeligt, om det blev underkastet nogen Forandring. Jeg havde tænkt paa selv at stille Forslag til denne Behandling for at faae dette Endringsforslag omstrevet paa en mere forstaaelig Maade; men det var for seent, da vi modtogte Endringsforslaget, til at et Underændringsforslag kunde blive modtaget.

Da ingen flere begjærede at høre sig, blev Forslaget om Afbrudelse af Sagens

2den Behandling og Nedsettelse af et Udvalg paa 5 Medlemmer sat under Afstemning og vedtoges med 80 Stemmer mod 1.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var: Første Behandling af: Forslag til Lov om Fuldbørrelse i Kongeriget Danmark af Domme og Kjendelser m. v., affagte ved norske Retter m. m. (Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 585.)

Nyholm: Ved Loven af 19de Februar 1861 om svenske Dømmes Fuldbørrelse her i Landet er der kun blevet frembragt et Fællesskab i saa Henseende mellem Danmark og Sverige, medens det baade af den daværende Regjeringen, saavel som fra Repræsentationens Side, tydelig blev udtalt, at dette Lovudkast først vilde komme til sin virkelige Betydning, naar ogsaa Norge blev optaget i dette Fællesskab, og navnlig blev dette paa det Bestemteste fremhævet i Landstingets udførlige, grundige og for Sagen i dens Heelhed velindede Betænkning. Derfor nu det nærværende Lovforslag skulde blive vedtaget af Repræsentationen og billiget af Regjeringen, og Loven derefter blive ledt af tilsvarende Skridt i Naborigerne, vilde Tanken være opnaaet, og de 3 nordiske Riger vilde i disse Forhold danne eet eneste Retsomraade, et Retsomraade, som man for den Sags Skyld gjerne kunde ønske udstrakt til at omfatte alle civiliserede Stater. Det er ikke Hensigten med nærværende Lovforslag at indføre noget Nyt, men kun at give det alt Bestaaende den fra første Færd af paatænkte Afslutning, men heraf er det atter en Følge, at Forslagsstillerne i Henseende saavel til Omfang, som Indhold og Affattelsesmaade nøie have maattet holde sig til den allerede bestaaende Lov. Selv om man havde meent, at der var Anledning til at gaae videre, navnlig hvad Indholdet angaaer — jeg skal i saa Henseende henvise til, at der baade hos den daværende Regjering og i Landstinget synes at have været Stemning for at udvide Retsfællesskabet ogsaa til det criminalprocessuelle Omraade, saaledes til Straffebøders Execution og Forbryderes